

Cartes

«Ida»

Eulàlia Isabel Rodríguez Pitarque. Torroella de Montgrí.

En aquests dies que tothom parla de la pel·lícula Cincuenta sombras de Grey, jo els recomano una altra pel·lícula on també una dona és la protagonista i que, gràcies a la cerimònia dels Oscars de Hollywood, on ha estat guardonada com la millor pel·lícula de parla no anglesa, ha tornat a les nostres sales. Parlo d'Ida.

La vaig veure ara fa quasi un any. A la sala només érem quatre persones mal comptades. A l'estiu la vaig poder tornar a veure. Ida (2013) és una pel·lícula polonesa ambientada a la Polònia dels anys 60. Està rodada en blanc i negre amb uns plànols de càmera preciosos. La seva fotografia, detallista i preciosista, es deté en plans significatius acompanyant la mirada de l'espectador i suggerint-li pensaments i sentiments.

La dona protagonista és una novícia. Veiem la vida dins del convent i la vida a l'exterior quan ha de sortir per un assumpte familiar. Podem assistir a l'evolució del personatge de la noia i al seu aprenentatge en aquesta vida real que passa fora del seu espai habitual, el convent. Tota la història està explicada amb lentitud per mostrar com interactua ella amb tot i tothom: la seva tia, el paisatge, les persones que es troba, els ambients nous...

Veiem una dona que està ben lluny dels estereotipis més comuns que estem acostumats a veure en la societat actual, simplement perquè ens vénen imposats, del tot acríticament de part nostra, per la publicitat, el mercat o la pervivència de les ideologies més contràries a la dignitat i igualtat de la dona.

La que aquí veiem és una dona lliure que viu i decideix la seva existència d'acord amb una experiència espiritual com les ue tampoc, a hores d'ara, estem acostumats a veure ni, menys, a sentir, perquè no forma part dels cànons del mercat, més que res. Justament per tot això, és una petita joia.

Nacionalcatolicisme

Narcís Saurina Clavaguera. BÀSCARA.

La implacable Wertborrea juntament amb els sectors més rancis i poderosos de l'Església han tornat a actuar, ara volen obligar als nostres fills a tenir fe; i qui no en tingui? Explicat així pot semblar una exageració, però jo, que he tingut la «sort» de poder estudiar en un col·legi franquista, en un de l'Opus Dei i en un altre de «freres», us puc assegurar que sé de què parlo.

Tot plegat no és més que el punt de partida, un intent de tornar a la «una, grande y libre», tot allò que no han aconseguit a través del seu mètode ara ho volen aconseguir per llei, això es pot qualificar com a feixisme pur i dur.

L'Església, després de dècades, torna a enflairar el poder i no està disposada a deixar passar l'oportunitat de fer-s'hi un lloc i la Wertborrea albira el cel i hi vol la seva caseta amb hortet i si pot ser, per què no? una piscina. Ara mateix Estat i església són com cul i merda; on és el papa Francesc, ara? Per què no parla clar? Què volen aquesta gent que resen de matinada?

Un dia de cacera

del senglar

Joaquima Pellicer Solà. Vulpellac.

Tot just despunta el dia i pels camins de les Gavarres una colla caçadora enfila. El bosc espès i la boira quasi no els deixa veure on trepitgen i el vent de llevant amenaça tempesta, però amb il·lusió han emprès el camí i res no

els atura, res no els fa tornar enrere. Travessen camps i muntanyes, travessen la torrentera, i, després d'una llarga caminada, arriben a la seva fita.

Amb una passió incontrolable que els empeny, emprenen la caça del senglar, esperançats per trobar-ne una bona bandada. Alerta tothom! Diu un d'ells, estiguen atents! Que els gossos ja senten el seu rastre. Els cors dels caçadors ja bateguen i tots es posicionen a la seva parada; tots es preparen per a la gran troballa.

Ara, la batuda del senglar ja ha acabat. I, com a premi a tal esforç i coratge han aconseguit un gran exemplar. Ara només els queda la gran caça celebrar.

Ben aviat, del senglar ja no els en quedarà res, potser només el seu succulent i exquisit civet, acompanyat d'un bon vi i d'uns rovellons de la temporada, això sí, ho degustaran en companyia dels seus familiars estimats que, ansiosos, els esperen a casa.

Vet aquí una petita història d'una jornada de caça de la colla de la Bisbal. Vet aquí una petita història amb un final feliç.

Discrepància per unir i no desunir

JOAN JANOHER I SADURNI. FORALLAC.

A mesura que pretenem avançar, surten inconvenients no forçats, els quals només el sentiment nacional pot aturar. De res valdrà l'intent polític d'aquest nostre poble si aquests estan per l'afer partidista com a fita per al seu propi partit. Ens caldrà un canvi d'actitud i de perspectiva ja que nosaltres, els ciutadans, sí tenim la consigna d'unitat suficientment clara, d'acord amb la voluntat de país, però no tenim la potestat de fer-ho, com tampoc la solidesa que avalés el pensament català.

Estem a la cruïlla dels polítics i nosaltres no disposem de la possibilitat vital d'expressar l'autèntic sentiment ciutadà. La llàstima és la reiterada mentida que comercialitzen amb els programes electorals. Ells només especulen amb el seu ego personal de candidats, per assolir l'escó de diputats, aconseguint representar una aparença de servidors del seu poble. Creuen que el sistema de l'engany ha de perdurar i no s'aturen a valorar el gran descontent que vivim una majoria.

És cert que de discrepàncies sempre en tindrem, però cal ser coherents, com respectuosos amb els electors. No poden continuar predicant amb el que no es creu i la societat comença a notar la manca de compromís per la unió de les nostres forces polítiques. Tampoc veiem amb bons ulls com la desunió dels que haurien de forjar un estatut de catalanitat van tancant files en pro d'obrir-se uns altres horitzons que afebleixen el suport nacional dels catalans.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/03/01/cartes/712441.html?utm_source=rss